

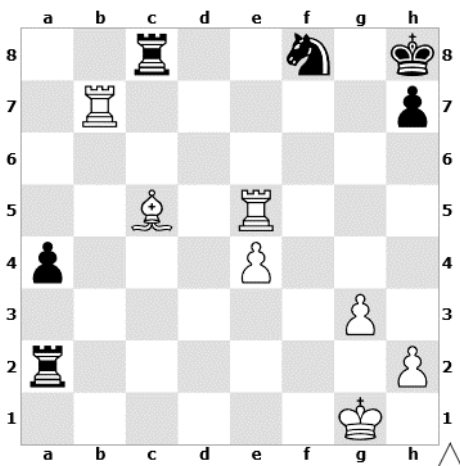
Opgewekt richting uitgang.

Manuel Nepveu

Onlangs heb ik de leeftijd der sterken bereikt, zoals dat vroeger wel werd genoemd. In het huidige tijdsgewricht stelt mijn 'prestatie' natuurlijk niets voor zoals mijn 87jarige halfbroer me even fijntjes onder de neus wreef. Feit is wel dat ik me inmiddels nadrukkelijk bewust ben van de eindigheid van mijn aanwezigheid op deze blauwe planeet. Toen ik half zo oud was als nu solliciteerde ik naar een andere baan. Maar voordat het zover was nam ik even contact op met de regelnevenafdeling van de verzekeringsmaatschappij. "Denkt u wel aan uw pensioen?" merkte een regelneef op. Wablief??! Natuurlijk had ik daar niet aan gedacht. Het leven lag voor me en ik had natuurlijk nog een a twee miljard seconden te gaan, minstens! Hoezo, denken aan mijn pensioen?

Nu ligt mijn toekomst achter me. Ik heb een levenslustige, pittige dochter mede gecreëerd. Ik heb grofweg zeventig wetenschappelijke artikelen geschreven en dat werk mag het jonge grut van me overnemen. Niemand is op dit punt onmisbaar. En hoe zat het eigenlijk met het schaken? Pas tegen mijn vijftigste kreeg ik een internationale elorating en die is nooit boven de 2100 uitgekomen. Mijn schakerspad is voornamelijk geplaveid met mislukkingen, zoals bij de meesten van ons. Van het schaken had ik duidelijk nooit mijn beroep kunnen maken. En ondanks dit alles is het een van de dingen die ik het liefste doe. Ondanks de mislukkingen, ondanks het afnemen van de scherpte, ondanks de irritante 'small oversights' die mij met enige regelmaat plagen. Het dubbele bij dit alles is dat ik SOMS ook vreugde kan beleven aan een mislukking, al zou ik mijzelf bepaaldelijk niet als aanhanger van de heer Masoch willen omschrijven.

Het is zaterdag 24 november 2012. Promotie 1 – HWP Sas van Gent 3. Bord 4: MN – Jim van de Vreede.

Ik win de partij, niets aan de hand. Niets aan de hand? Als de diagramstelling op het bord verschijnt staan er wat lieden rond mijn bord te koekeloeren. Hm, is er iets? Direct na de partij vertelt eerste bordspeler Bernard Bannink dat ik, hier aan zet zijnde, een kleinigheid heb gemist. Ziet u wat Wit moet spelen? Jazeker, u ziet het. Achteraf kan ik me wel voor mijn kop slaan, want als je de situatie even rustig inventariseert, komt de zet echt wel bovendrijven. Maar ja, die rust.... Onze Boliviaanse schaakvriend Hans Meijer stuurde de stelling spoorlags op naar de Canadese GM Kevin Spraggett die hem op zijn website

publiceerde. Lesmateriaal, met schrijver dezes als de Domme August. Nou ja, misschien moet ik me toch een beetje vereerd voelen. Wat de diagramstelling betreft, het zijn dit soort kleine pareltjes die ieder van ons schakers wel eens toegeworpen krijgt... en waar we dan niets mee doen. Enfin, u kent het relevante, niet al te complimenteuze spreekwoord. Ondanks al deze malheur: opgewekt richting uitgang met een schaakbord voor mijn kop. Dat is wat mij te doen staat. Maar terwijl ik dit schrijf, realiseer ik mij hoe verschrikkelijk anders het ook kan lopen als je wieg toevallig een paar duizend kilometer verderop heeft gestaan...